

GİTTİĞİNİZ ZAMANKİ SİZ, DÖNDÜĞÜNÜZ ZAMANKİ SİZ...

Büşra Ayşegül AYDIN

İlkyar'a başladığım yıllarda duyduğum en güzel şeylerden biri de
"Projeye gittiğiniz zamanki sizle
döndüğünüz zamanki siz

aynı olmayacaktır." cümlesi olmuştur.

O zamanlar hep merak etmişim.

Bu kadar değişecek ve değiştirecek olan şey ne olabilir diye?

Tanık olduğum bütün o çok değerli anlar ile meğer değişecek birçok şey olacakmış.

Projelerden sonra içimdeki duyguları ve
o çok değerli anılarımı yazmak için dalıyorum uzaklara
ve sözcüklere dökmeyi deniyorum.

Bu duygular hüznün dolu, özlem dolu, mutluluk dolu.

Zaman geçtikçe bunu daha iyi kavlıyor ve

İlkyar'ın ve ilk yar'ların hissettirdiği onca güzel duygu ile devam ediyorum her şeye.

Her seferinde içimdeki mutluluklardan birer birer
ekliyordum Kars projesi izlenimime. Zaman
geçtikçe içimde daha çok artan mutluluklardan...
Kars projesinin duygularını içimde taşımanın
güzelliğini ve heyecanını anlatarak başlayayım.
Çocuklar ile olan karşılaşmaları her seferinde
gözlerim dolarak, içim huzur dolu ve özlemle
anımsıyorum.

Bu projede bir kez daha anladım ki bazı denk
gelişler iyi ki var.

Proje öncesinde hazırlıklar yapılıyor,
herkes heyecanla projeye gideceğimiz günü
bekliyordu. Nihayet o gün gelmişti. Kars
Akyaka'ya olmuştu ilk varışımız.

İçimiz nasıl kıpır kıpırdı, çocuklar, ilk yar'larımız ne de güzeldi.
Gözlerindeki ışıktay aydınlanmamak mümkün değildi doğrusu.
İçinde kaybolduğumuz telaşların karanlığında kaldığımızı o zaman anlıyordu insan.

Her sınıfta ayrı bir heyecan, ayrı bir değer vardı.
Matematik, edebiyat, fizik ve daha nice etkinlikler daha bir anlamlı oluyor, daha bir güzel oluyordu. Kars'ın yemyeşil ovalarının içinde gözleriyle bile bize onca şey anlatan, ışıldayan çocuklarla etkinlikler yapmak çok güzeldi.
Aklıma geldikçe gözlerim doluyor, hüzünleniyorum.
Onlara ulaşmak kadar onları özlemenin de ne kadar değerli olduğunu düşünüyorum, iyi ki bu karşılaşmalar oldu diyorum.

Matematik etkinliği, edebiyat etkinliği yapıyoruz.
Birlikte düşünüyoruz, benim etkinlikle ilgili anlatacaklarım oluyor fakat çocuklardan öğreneceğim daha çok şey oluyor.
Kimi masum gözleriyle konuşmadan anlatıyor derdini,
kimi konuşarak,
kimi gülümseyerek,
kimi ise huzurlu bir şekilde bir köşede dinleyerek anlatıyor.

Çünkü hepsi ayrı bir bahar rüzgârı gibi.
İçimizi ferahlatan, huzurlu hissettiren, hüzünlendiren ve mutlu olmamızı sağlayan, kısacası içimize işleyen ılık bir bahar rüzgârı gibi....

Bu rüzgarlar çocukların baharının bizde bıraktığı o güzel duygular.

Etkinliklerimizi yaptıktan sonra yemekhaneye gidiyoruz. Yemekhanede sohbet ediyoruz çocuklarla. Tarımla uğraştıklarından söz ediyorlar çocuklar. Kimisi koyunlarından, kimisi ineklerinden bahsediyor. Nasıl da güzel anlatıyorlar. Onlara ulaşmak için bir adım yeterli aslında. Sanırım projede en sevdiğim anlardan biri de yemekhanede çocuklarla birlikte sohbet etmek. Belki de hiçbir zaman yemek yerken o kadar sıcak ve güzel bir sohbetim olmayacak, tahmin edebiliyorum.

Çünkü ıslıl ıslıl çocuklarla beni telaşlandırmayan bir zamanın var olabileceğini hissediyorum ve sevginin çok sağlam bir bağ oluşturabileceğine bir kez daha ikna oluyorum. Ve şunu fark ediyorum ki, çocuklarla var olan sevgi yıllar sonra bile gözlerimi doldurup, fazlasıyla özlemini hissettiriyormuş. İşte bu yüzden şunu düşünüyorum.

Çok az zamanlar huzurlu mutluluklara erişebiliyor insan.
Ya huzurlu oluyor ya da mutlu, biri eksik oluyor genelde.
Ama projelerde hissettiğim huzurlu bir mutluluk.
Çocuklar ile konuştuğumda hissettiğim şey,
mutlulukların ardındaki hüznün kayboluşu sanki.
Ne de güzel ne de huzurlu....

İşte bunca güzel duygudan sonra

“Acaba bir kez daha karşılaşabilecek miyiz ıslıl ıslıl çocuklarla?”

sorusu projeden sonra çoğu gönüllünün aklına gelen bir soru oluyor.

Belki aylar sonra, belki yıllar sonra ...
Çünkü bu karşılaşmaların duygusu çok başka oluyor.

Bunu Yaz Bilim Okulunda projedeki canım çocukları görünce bir kez daha anladım.
Ne güzel bir karşılaşmaydı öyle. Ben katılamamıştım projeye.
Fakat projeyi görmek için gidince karşılaşmıştım canım çocuklarla.
Yıllardır tanıdığım herkesten, çok daha tanıdık canım çocuklar...
Uzun bir yolculuğun sonsuz bir sevgisiydi bu.
Bizim için bir tebessüm kadar uzaktı her şey.
Hep birlikte gülümseyince her şey saniyelik mesafelere dönüyordu birdenbire.

İşte Kağızman'da, Digor'da, Akyaka'da ıslıl ıslıl çocuklarla gülümseyince hep birlikte,
kalmıyordu hiçbir şeyin önemi. Öylesine güçlü bir sevgiydi bu.
Kağızman'da yemekhaneden okula geçerken o yolda hep beraber sohbet etmek,
kütüphanede hep beraber kitaplar hakkında konuşmak, paylaşmak en güzel hikâyeleri,
sorulara yanıtlar aramak durmadan, işte bütün bunlara eşlik edebilmeye ikna olmak,
bu sevgiyi gördükten sonra devam etmeye ikna olmaktı en güzeli.

Çünkü çocukluk çok farklıydı ve
hep yakınımızda hissettiren bir çocukluk ise bu, bambaşkaydı.
Çocuklarla zamanı paylaşmak her şeyden önemliydi.
Çünkü zamanı paylaşmak çocukluğun olmazsa olmazıydı;
sevginin, zorluğu aşabilmenin en güzeliydi paylaşmak.

Mutluluklara, hüznülere ve en önemlisi özlemlere eşlik edebilmek ...

Kars projesinde bir kez daha anladığım şey, bizi hep canlı tutan özlemlere eşlik
edebilmenin hissettirdiği o güzel mutluluklardı. Kağızman'da minicik elleriyle
çantasını sırtına dayayan ve sonrasında yurda giden Asya'nın özlemlerine eşlik
edebilmektir anlamak ve anlaşılabilirlik. Yemek yerken
"Büşra abla ders çalışmak için zamanımı nasıl yönetebilirim?" diyen İbrahim'e
bildiklerimi aktarmaktı paylaşabilmek ve
Akyaka'da, Digor'da, Kağızman'da "Sizi görünce çok sevindik, keşke hiç gitmeseniz."
diyene canım çocuklara eşlik edebilmenin güzelliğiydi işte, yaşamak.

Yıllar sonra yıllar öncesinden bile daha heyecanlı hissetmekti.
Büyüdükçe daha iyi anlıyorum ki,

hiç eşlik edemeseydim bunca özleme, bunca hüzne, mutluluğa
o zaman yaşamının anlamını nasıl bulacaktım ki...

Onca değerli duyguya eşlik edebildiğim için,
Ve elimden geldiğince de eşlik edeceğim için,
Kısacası;
Her şey için,
Çok teşekkür ederim İlkyar.

Büşra Ayşegül Aydın

ODTÜ Bilgisayar Eğitimi ve Öğretim Teknolojileri-Yüksek Lisans

